

Zorgethicus Doret van der Sloot interviewt vrouwen over de invloed die de zorg van hun moeder op hun carrière heeft gehad. DEZE KEER:

Leona Philippo

‘Doordat moeder Marleen mij ruimte gaf, VOND IK MIJN SOUL’

Vaak is er weinig aandacht voor haar adoptiemoeder in de verhalen die anderen over haar maken. Daarom maakt Leona Philippo (44) van dit interview een ‘ode aan Marleen’, de vrouw ‘zonder wie ik never nooit geworden was wie ik nu ben’.

INTERVIEW Doret van der Sloot

DOCHTER
Leona Philippo
GEBORTEJAAR 1979
GEBORTEPLAATS Toronto
CV Actrice, zangeres en NLP-coach.

MOEDER
Marleen Philippo
GEBORTEJAAR 1946
GEBORTEPLAATS Dordrecht
CV Huisvrouw

BIOLOGISCHE MOEDER Judith
GEBORTEJAAR 1964
GEBORTEPLAATS Mandeville, Jamaica
CV Leidinggevend verpleegkundige

‘Weet je wat ik lastig vind? In de meeste verhalen over wie ik ben en waar ik vandaan kom ligt het accent op het feit dat ik geadopteerd ben. Welke rol speelt mijn biologische moeder in mijn leven en wat is ons afsplitsingsverhaal? Die interesse is logisch; vroegtijdig van je moeder gescheiden worden is hartverscheurend. Dat ‘Bambinarratief’ spreekt tot de verbeelding, Walt Disney is er groot mee geworden. Maar wat ik echt in dat verhaal mis, is de rol en betekenis van Marleen, de moeder die zich over mij heeft ontfermd en zonder wie ik never nooit was geworden wie ik nu ben.’

Mijn Nederlandse ouders waren naar Canada geëmigreerd, naar Toronto. Ze stichtten een gezin, kregen twee kinderen en toen de jongste vier was, hunkerde mijn moeder opnieuw naar

een baby. Mijn vader, een geweldige hippie met een baard, vond dat ze met twee eigen kinderen hun ‘overbevolkingsquotum’ hadden gerealiseerd. Hij stelde voor om de volgende baby te adopteren. In die tijd mocht je je als witte ouders nog ontfermen over een gekleurde baby. Met de komst van mijn broer was mijn moeders babyhonger gestild. Omdat mijn broer zo’n geweldig fijn mens is, meldden mijn ouders zich na vier jaar opnieuw voor adoptie, nu van een baby-meisje. Maar intussen was het Canadese adoptiesysteem aangepast: witte ouders mochten geen gekleurde kinderen meer aannemen. Ik had vreselijk veel geluk, want door mijn broer kreeg het gezin alsnog het vinkje ‘gekleurd’, en met mijn komst werd ons gezin compleet.’

- 1 Leona Philippo.
- 2 De kleine Leona met haar oudere broers en zus.
- 3 Leona's Nederlandse moeder Marleen.
- 4 Het zangtalent van Leona werd al vroeg opgemerkt.
- 5 Leona achter de piano.
- 6 Leona en haar broertje Omar met moeder Marleen.
- 7 Leona op het podium met de Amerikaanse zangeres Coco York, 1997.
- 8 Leona met haar Nederlandse ouders.

1 Leona tijdens de Night of the Proms in Rotterdam, 2018.
2 Leona met haar Nederlandse vader. 3 Marleen Philippo.
4 Bij opa op schoot ontdekte Leona de muziek.

‘Mijn witte moeder kreeg VEROORDELENDE BLIKKEN’

ESSENTIE VAN MUZIEK

‘Mijn biologische moeder was vijftien toen ze mij kreeg. Haar tienerlichaam was onvolgroeid, eigenlijk paste er helemaal geen baby in haar buik. Ik werd geboren met gebogen beentjes en scheve voetjes. Om mij ter adoptie te kunnen afstaan, moesten die worden gespalkt. Dat proces was nog niet helemaal voltooid toen ik bij mijn familie kwam. Door mijn linkerschoen rechts en mijn rechterschoen links te dragen zouden mijn voetjes uiteindelijk recht groeien. Je moet je voorstellen dat mijn witte moeder over straat liep met haar bonte verzameling kinderen, waarvan er een ook nog eens haar schoenen verkeerd om aan had. De veroordelende blikken in de buurt maakten haar furieus. Alsof ze niet wist hoe ze goed voor haar kinderen moest zorgen. Mijn moeder hield enorm veel van kinderen. De deur stond altijd wagenwijd open, ook voor de talloze oppaskinderen uit de buurt. Ze was zorgzaam, maakte het leven comfortabel en had een hekel aan onnodige complexiteit. Als jongste van vier kreeg ik veel ruimte om te zijn wie ik was en ben, een levendig, speels en vurig meisje.

Het gebeurde toen ik ongeveer drie jaar oud was. Ik zat op de schoot van mijn opa, mijn kleine handjes om zijn polsen geklemd. Terwijl zijn handen eenvoudige jazzakkoorden op de piano voorspeelden ervoer ik voor het eerst de essentie van muziek. Zijn ritme bevrijdde de klanken, via de piano stroomde puur goud naar ons terug. Op dat moment opende zich de weg naar mijn muzikale oorsprong, dat weet ik zeker. De grote vraag is nog altijd waar mijn talent voor muziek vandaan komt, in zowel mijn Nederlandse als biologische familie speelt muziek nauwelijks een rol.’

BECOMING LEONA

‘Mijn moeder is ontzettend goed in het aangeven van haar grenzen. Voor een temperamentvol driftkopje als ik was dat buitengewoon prettig. Zolang ik binnen haar kaders bleef, voelde ik me veilig. In 1985 keerden we terug naar Nederland, terug naar Oegstgeest. Mijn moeder ondersteunde mijn droom om zangeres te worden, reed me naar audities door het hele land. Als ik mezelf verloor in complexe partituren en ingewikkelde riedeltjes loodste ze me terug naar ongecompliceerde muziek. ‘Laat jezelf gaan en zing gewoon Tina’s *Proud Mary*’. Ze had een goed gevoel voor wat het publiek het liefst wilde horen, daar heb ik later veel profijt van gehad. Toen ik zeventien was, moest ik mijn vleugels uitslaan. Ik ging studeren aan het conservatorium in Rotterdam. Wat volgde was een woest wilde tijd. Nadat ik het veilige nest van mijn moeder had verlaten, kwam de echte wereld met een mokerslag binnen. Alsof ik toen voor het eerst werd geconfronteerd met wie ik werkelijk was, een zwart, geadopteerd meisje dat op tv wilde zingen, zodat haar biologische moeder zou zien dat ze bestond en dat het goed met haar ging. Toch weer dat Bambiverhaal, het overvalt me nog steeds. Daar kwam ook nog eens bij dat ik op vrouwen bleek te vallen. Niets was meer normaal, mijn ontreding was compleet.

‘Door haar liefde kon ik in contact treden met MIJN BIOLOGISCHE MOEDER’

Achteraf vind ik het heel bijzonder dat er ook op het conservatorium een vrouw verscheen die zich over mij heeft ontfermd. Zangdocent Coco York was de eerste Afro-Amerikaanse vrouwelijke musicus in mijn leven, ze nam me mee naar Amerika waar ik mijn ware soul heb leren kennen.

Toen ik voorafgaand aan dit avontuur aan mijn moeder vroeg wat ze van die plannen vond, gaf ze de meest liefdevolle reactie die een kind zich maar kan wensen: ‘Neem alle ruimte en vrijheid om jezelf te ontwikkelen lieverd. Wie ben ik om je dat te ontzeggen?’

En het proces van ‘becoming’ is natuurlijk een permanent proces. Toen we vier jaar geleden in lockdown moesten, verdween van de een op de andere dag alle soul uit mijn leven. De podia en muziektempels gingen dicht, al mijn optredens werden afgelast. Bovendien was ik net voor de tweede keer moeder geworden, ik stond er met mijn verse baby alleen voor en kon geen kant uit.

De vrijheid waarin ik me altijd zo veilig waande was verdwenen, ik moest mezelf opnieuw definiëren. Door de opleiding neuro linguïstisch programmeren heb ik belangrijke nieuwe inzichten gekregen. Het klinkt misschien idioot, maar ik ben er toen achter gekomen dat ik veel meer ben dan Leona de muzikant en performer. Nu kan ik ook andere mensen helpen om zichzelf terug te brengen naar hun eigen veilige kern, net zoals mijn moeder dat met mij heeft gedaan.

Mag ik met dit verhaal boven alles een ode aan mama Marleen brengen? Want doordat zij voor mij zorgde ben ik hier. Door de ruimte die ze bood kon ik groeien. Door haar vertrouwen durfde ik mijn oorsprong te onderzoeken. Door haar liefde kon ik in contact treden met mijn biologische moeder en konden we ons hartverscheurende leed delen en helen. Door mij vrij te laten vond ik mijn soul. Door wie zij is kon ik worden wie ik ben.

Als dat geen waarachtige moederliefde is, wat dan wel? ●